

[Christmas Møller.]

Maade, er i Virkeligheden, at de siger: Vi skal have en Samlingsregering, i hvert Fald af Venstre, Radikale og Socialdemokrater. For ser vi paa, hvorledes det er gaaet i Valutaudvalget med Korn og med enkelte andre Spørgsmaal, saa er det de eneste Gange, der har været stemt, mod Landstingsmand Lange og mig; der har været stemt af alle de andre sammen med Ministeren. Derfor har jeg Lov til at sige, at Venstre har stillet et Forslag, som ingen Regering kan acceptere, medmindre det betød en Samlingsregering, et Samarbejde paa dette det vigtigste økonomiske Omraade, Valutaomraadet.

Den højtærede Statsminister, om hvem man vel har Lov til at sige, at han var i Hoplalumør i Gaar, har jo holdt en Tale, der blev udsendt over hele Landet; et enkelt Punkt var lidt dystert; dér sagde Statsministeren, at netop i de sidste Uger og Dage har Valgets Trusel svævet over Hovederne, men sluttelig sejrede Interessen for Samfundet saa meget o. s. v. Jeg tror virkelig ikke, at Valgets Trusel har svævet over Hovederne med Hensyn til Valutaloven, for vi skulde jo have en Valutalov; et Valg om Valutaloven kunde overhovedet ikke ændre det, der var givet paa Forhaand: at vi skulde have en Valutalov. Nej, jeg kunde meget snarere tænke mig, at Valgets Trusel stadig svævede over Hovederne, i hvert Fald over Indenrigsministerens højtærede Hoved.

Men dette, at man stiller det saaledes op, at nu skal vi have en Valgtrusel, giver mig Anledning til at sige, at vi for vort Vedkommende virkelig særdeles gerne ser, at Regeringen ikke bruger Ordet Valgtrusel, men gaar ud til Vælgernes Glæde, saaledes som man synes, man skal gøre det, for at spørge Vælgerne. Og det er jo det rigtige parlamentariske, det rigtige demokratiske, at spørge Vælgerne efter store Resultaters Gennemførelse, om man fortsat har Vælgernes Tilslutning, og da Overdemokraten, det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, nikker, ved jeg, at jeg er paa den sikre Side.

Jeg spørger derfor den højtærede Statsminister, om han vil spørge Vælgerne, paa samme Maade som J. C. Christensens Regering — det var Ministeriet Deuntzer, men det var J. C. Christensen, som var den ledende Mand —, paa samme Maade, som den første demokratiske Regering i 1903 gik ud og spurgte Vælgerne, om de fortsat kunde finde Tilslutning til deres Skattepolitik, efter at Spørgsmaalet om en Beskatning ogsaa af Indkomsten lige fra Halv-

femserne havde været et stort politisk Spørgsmaal, gik ud og spurgte, om de fortsat havde Vælgernes Tilslutning, skønt Valgperioden kun havde været ganske kort. Jeg spørger, om den højtærede Statsminister, der saa gerne vil indtage J. C. Christensens centrale Skikkelse i dansk Politik (*Kristen Amby: Det lykkes ikke!*) — det kniber paa nogle Omraader, saaledes vil jeg hellere sige det —, vil gaa ud og spørge Vælgerne.

Den højtærede Statsminister kunde meget snarere engang i Januar eller Februar, naar han har faaet et Resultat med Hensyn til Valutaloven, og naar han har faaet Resultat eller ikke faaet Resultat — det ved jeg ikke noget om endnu — med Hensyn til Konverteringen, spørge, om han fortsat havde Vælgernes Tilslutning og Tillid, efter at disse to meget store og vigtige økonomiske Spørgsmaal er blevet afgjort. Jeg tror ikke, Regeringen fortsat har Vælgernes Tillid, og da jeg har lagt Mærke til, at min Tro tidligere har haft en vis Betydning med Hensyn til Valgs Afholdelse, vil jeg gerne have Lov til at gentage det. Jeg siger: Dette vilde være at handle som ret Demokrat; men Valgtrusel med Hensyn til Valutaloven, som vi alligevel skal have — der kan kun være Spørgsmaal, om vi skal have Venstres lidt skrappe eller de en Smule mildere Bestemmelser, som det er lykkedes os at skabe —, kan jeg ikke tro, den højtærede Statsminister har tænkt sig.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger at gøre til de Udtalelser, der er faldet fra de ærede Ordførere. Jeg kan i det store og hele henholde mig til den saglige Redegørelse — ja, jeg maa vel sige det paa den Maade, at jeg tror, jeg i det store og hele kan henholde mig til den saglige Redegørelse, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gav angaaende Ændringsforslagene, for jeg hørte den ikke. Det plejer man nemlig ikke at gøre, naar Ordføreren gennemgaar Ændringsforslagene. Det ved jeg, den højtærede Formand er enig med mig i er en Fejl. Men de er jo blevet saa udmærket gennemgaaet i selve Betænkningen, at jeg kan henvise hertil. Jeg gør den Bemærkning, at med Hensyn til de Udtalelser, der er fremsat i Betænkningen angaaende Vinspørgsmaalet, holder jeg mig til den Skrivelse, som gaar ud paa, at man netop ikke ønsker at gøre nogen Forandring for Vinhandlernes Vedkommende, og at man skal skelne mellem Vinhändlerne og Vinagenterne.

Jeg gør opmærksom paa, at Ændringerne paa en lang Række Omraader opfylder Ønsker, som ogsaa Handelsstanden